

Kommentarer till 2016 års taxestatistik

Kommentarer till 2016 års taxestatistik

Svenskt Vatten

Svenskt Vatten påtar sig inget ansvar för eventuella felaktigheter, tryckfel eller felaktig användning av detta meddelande

Copyright: Svenskt Vatten AB, 2016

Grafisk form: Ordförandet AB

Utgåva: 1, juni 2016

ISSN nr: 1651-6893

Sverige har internationellt sett låga avgifter för vatten och avlopp. Samtidigt behöver investeringarna öka för att upprätthålla anläggningarnas status, möta nya krav och anpassa för klimatförändringarna.

Årets statistik över vatten- och avloppstaxor visar att den procentuella årliga ökningen av brukningstaxorna är mindre än den varit på 10 år. Till viss del kan det bero på ränteläget, men de senaste åren kan vi se en trend mot lägre öknings.

Många kommunala VA-organisationer behöver ökad kapacitet att identifiera, planera och genomföra framtida investeringar. Att se över organisationerna, inklusive möjligheter till olika former för samverkan mellan kommuner, är därför ett viktigt steg för att säkra framtidens kommunala vattentjänster.

Ju längre nödvändiga förändringar och investeringar dröjer, desto brantare blir backen mot full finansiering av hållbara vatten- och avloppstjänster.

Svenskt Vatten sammanställer varje år taxestatistik baserat på de uppgifter som kommunerna lägger in i databasen VASS. För att förstå taxeutvecklingen över tid och framåt är det viktigt att belysa status och framtida utmaningar för de kommunala vatten- och avloppstjänsterna. Förutom taxeusundersökningen genomför Svenskt Vatten andra undersökningar i VASS som driftstatistik och hållbarhetsindex. Dessa, liksom internationella jämförelser, ligger tillsammans med den senaste taxestatistiken till grund för slutsatserna i denna PM.

De kommunala vatten- och avloppstjänsterna står inför stora utmaningar

När taxorna analyseras och diskuteras måste det göras i en större kontext än bara avgiftsnivåer: Vilka utmaningar står vatten- och avloppstjänsterna inför? Hur sker finansiering idag? Vad krävs för att säkra den långsiktiga hållbarheten?

Investeringarna behöver öka!

Svenskt Vattens hållbarhetsindex¹ och andra VASS-undersökningar visar inte på omedelbara problem vad gäller leveransavbrott, läckor eller försämrade vattenkvalité. Där emot visar en analys utifrån framförallt hållbarhetsindex på behov av åtgärder, planer och strategier för att långsiktigt trygga vatten- och avloppstjänsternas kvalité (dricks-vattenkvalité, leveranssäkerhet, rening av avloppsvatten etc.)

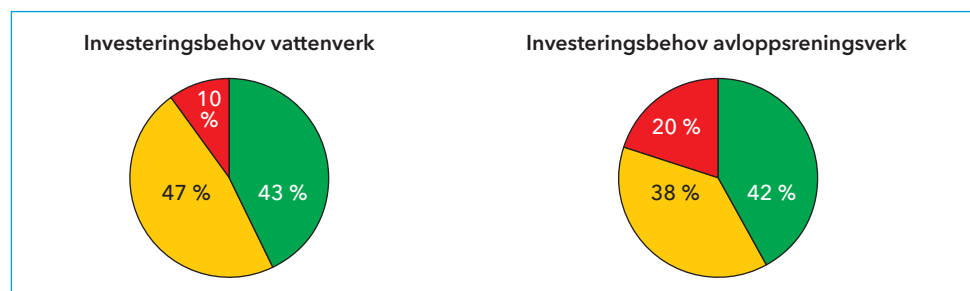
En majoritet av kommunerna i undersökningen hade inte gjort förnyelseplanering av ledningsnätet samtidigt som förnyelsetakten många gånger är låg.² Hållbarhetsindex visar också på ett mycket tydligt samband mellan förnyelseplanering och förnyelsetakt. De kommuner som inte gjort sin förnyelseplanering har i allmänhet också en lägre förnyelsetakt. När fler kommuner genomfört sin planering av ledningsförnyelsen kommer således investeringstakten och därmed kostnaderna öka. VASS drift visar att

¹ Hållbarhetsindex utgår ifrån 14 parametrar med underliggande frågor. Frågorna ger upphov till ett färgindex grönt (bra), gult (bör förbättras) eller rött (måste åtgärdas) och parametrarna värderas utifrån samma färgindex genom en sammanvägning av underliggande frågor. 124 kommuner deltog i 2015 års undersökning. På Svenskt Vattens hemsida finns mer information om verktyget och resultatet i en nationell sammanställning.

² Med förnyelse menas här ett planlagt utbyte av ledning som återställer ledningssträckans funktion eller förbättrar dess kapacitet.

förnyelsetakten som ett nationellt snitt idag är 0,4 %. Jämför man med en analys som gjordes i det sk förnyelseprojektet³ borde den ligga 50 % högre.

Många kommuner har även stora eller mycket stora investerings/reinvesteringsbehov för vatten- och avloppsreningsverk vilket bland annat hållbarhetsindex visar.

Figur 1 Investeringsbehov för vattenverk med pumpstationer respektive avloppsreningsverk med pumpstationer. Resultat från hållbarhetsindexundersökningen 2015. Grönt = normalt investeringsbehov, gult större investeringsbehov och rött mycket stora investeringsbehov.

Förutom behovet av ersättningsinvesteringar för upprätthålla funktionen långsiktigt ökar kraven och utmaningarna för vatten- och avloppstjänsterna. Det handlar om bland annat klimatanpassning, säkra kretslopp för näringsämnen samt nya reningskrav och kontrollsystem utifrån vattenmyndigheternas förslag till åtgärdsprogram. Det är svårt att kvantifiera vad detta samlat kan komma att innebära för nödvändiga kostnader för VA-verksamheten, men helt klart är att det leder till en ökning.

Avgifterna speglar inte verkliga kostnader

En stor del av den verkliga kostnaden för att försörja invånarna med kommunalt vatten- och avlopp beror på kapitalkostnader för genomförda investeringar i infrastruktur. Historiskt skedde dock den initiala utbyggnaden av VA-verksamheten med stöd av statliga bidrag. Dessutom har anläggningstillgångar många gånger skrivits av snabbare än de bytts ut. Det innebär att dagens abonnenter inte betalar en avgift som motsvarar vad en verklig kostnad för att försörja kommunen med nödvändig infrastruktur för vatten och avlopp skulle ha varit, eftersom en del av investeringarna betalats av statsbidrag eller tidigare brukargenerationer. När dagens ledningar och reningsverk successivt ersätts av nya investeringar kommer dock dessa att vara finansierade av lån på vanligt sätt. Det innebär markant ökande kostnader bara att upprätthålla dagens prestanda.

Enklarest är att illustrera detta utifrån en enkel jämförelse.

Likadana hus – olika kostnad

Familjen Olsson och familjen Jansson bor i varsin identisk villa på Smultronvägen i Hallonby. Familjen Olsson köpte sin villa med lånade pengar. Förutom driftkostnaden på 5 000 kr betalar man ränta och amortering på 5 000 kr per månad och har en boendekostnad 10 000 kr/månad. Familjen Jansson ärvde sin villa och har endast driftkostnaderna på 5 000 kr/månad.

När båda familjerna renoverar tak och fasad får de låna på fastigheten vilket innebär ytterligare en månadskostnad på 1 000 kr. Familjen Olssons månadskostnad stiger med 10 % medan familjen Janssons månadskostnad stiger med 20 %. Varje

³ Förnyelseprojektet finansierades av Svenskt Vatten utveckling. Projektet resulterade både i en analys av förnyelsebehov på nationell nivå och en handbok för kommunernas förnyelsearbete.

ny investering kommer mätt i procent av månadskostnad verka större för familjen Jansson. Inte för att de är dyrare, utan för man idag har en liten månadskostnad då man inte betalar för husets värde.

Utifrån denna förenklade jämförelse och applicerat på kostnaden för VA-anläggningen kan vi konstatera två saker:

- För verksamhet med avskrivna tillgångar verkar nödvändiga investeringar procentuellt sett dyra. Den kommunala VA-verksamheten är i mångt och mycket som ”familjen Jansson” i exemplet ovan. Avskrivna anläggningstillgångar har hållit taxorna artificiellt låga och enbart nödvändiga ersättningsinvesteringar kommer att driva taxorna uppåt i framtiden.
- Det är vanskligt att jämföra kommuners taxor och taxeförändringar med varandra. En VA-verksamhet som är finansierad med lån verkar liksom familjen Olsson dyrare, samtidigt som alla investeringar verkar leda till större procentuella ökning i taxan för kommuner som påminner om ”familjen Jansson”.

Alla kommuner har inte full kostnadstäckning

15 % av kommunerna har inte full kostnadstäckning enligt svaren i taxeundersökningen. Det är i stor utsträckning mindre kommuner som saknar full kostnadstäckning, hälften har färre än 10 000 invånare. Samtidigt uppger betydligt färre (3 %) att det finns beslut om att tillskjuta skattemedel över flera år. Uppenbarligen finns det ett relativt stort antal kommuner där taxeintäkterna inte täcker kostnaderna och skattemedel tillskjuts utan något motsvarande uttalat politiskt beslut.

I en tredjedel av landets kommuner tas inte beslut årligen i kommunfullmäktige om justering av taxan. Det kan finnas särskilda förklaringar i en del kommuner (tillfälliga överskott, indexreglering etc.), men sammantaget förefaller det vara en hög siffra. Vatten- och avloppsverksamheten är ständigt föremål för förändringstryck och nya krav. Det är en rimlig utgångspunkt att taxan som säkerställer verksamhetens ekonomi ses över årligen.

Sammantaget ger det bilden att hållbar finansiering av vatten och avloppstjänsterna i en del framförallt mindre kommuner inte ligger tillräckligt högt på den kommunala politiska dagordningen.

Organisationerna behöver stärkas

Resultatet från såväl hållbarhetsindex som studier från Svenskt Vatten Utveckling visar att de kommunala organisationerna för vatten- och avloppstjänster har god kapacitet för drift, men behöver stärkas för att klara att säkra tjänsternas långsiktiga hållbarhet. Det handlar dels om att ha kapacitet för planering, strategier och åtgärdsprogram. Men även den kommunala beställarrollen (utredning-upphandling-projektledning-byggleddning) behöver stärkas. Redan med dagens investeringstakt är VA-organisationernas kapacitet en begränsande faktor för att genomföra nödvändiga investeringar och i många kommuner blir det ett hinder för att öka investeringstakten.

Brukningsavgifter 2016

Det finns två typer av avgifter: brukningsavgifter och anläggningsavgifter. Brukningsavgifter är en periodisk avgift för drift- och underhållskostnader, kapitalkostnader för investeringar eller andra nödvändiga kostnader för att tillhandahålla vattentjänsterna.

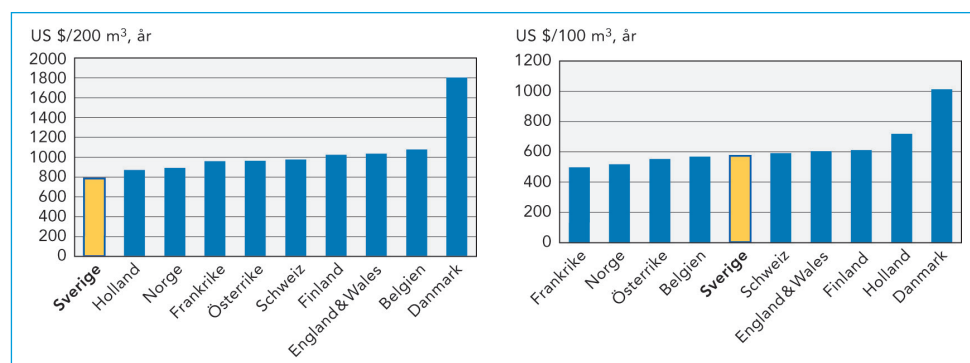
Taxekonstruktionerna skiljer sig åt mellan kommuner. För att göra en rättvisande jämförelse görs denna för den samlade årliga avgiften för enfamiljshus ("normalvilla"), s k typhus A,⁴ och flerfamiljshus, s k typhus B.⁵

Medelvärdet år 2016 för ett typhus A (normalvilla) är 6 916 kr per år eller drygt 4 öre per liter vatten. Det innebär en höjning på 2,6 %, vilket är den lägsta årliga taxerökningen under den senaste 10-årsperioden. 44 % av kommunerna har inte höjt eller till och med sänkt brukningsavgiften 2016. De senaste åren kan man se en tendens att allt fler kommuner inte höjer brukningstaxan.

Sverige har internationellt sett låga VA-avgifter

International Water Association (IWA) sammanställer vartannat år statistik över vattentjänsterna för ett antal länder med fokus på vattenkonsumtion och avgifter. Statistiken över avgifter bygger på ett antal av respektive lands större städer, inklusive ett nationellt genomsnitt för dessa.

Resultatet presenteras som totala årliga avgiften för vatten och avlopp vid 100 m³ respektive 200 m³ årskonsumtion. Vi har tittat närmare på de tio väst- och nordeuropeiska länder som ingår i studien eftersom de ligger närmast Sverige när det gäller kostnads- och ambitionsnivå. Den årliga kostnaden för vatten och avlopp vid 200 m³ konsumtion ser ut som i figur 2 för dessa tio länder. Sverige hamnar alltså lägst bland jämförbara länder vid den här konsumtionsnivån. Här ingår samtliga avgifter för vatten och avlopp, inklusive moms och andra skatter.

Figur 2 Årlig kostnad för vatten och avlopp vid 200 m³ respektive 100 m³ konsumtion.

Om man i stället ser på utfallet för samma länder vid 100 m³ årlig konsumtion blir bilden som grafen till höger i figur 2. Sverige hamnar ungefär i mitten vid den jämförelsen.

Att utfallet blir olika vid olika vattenkonsumtion beror på taxornas konstruktion där svenska kommuner har en större fast andel än de övriga länderna. (Ett typhus A har 150 m³ årlig konsumtion, det vill säga mitt emellan IWA:s båda räkneexempel.)

Det finns även andra data i materialet som är av intresse. Till exempel är Sverige näst efter Norge det land med lägst VA-avgifter i förhållande till BNP per capita av de tio länderna. Vidare belastas vattentjänsterna i högre utsträckning av moms och andra direkta skatter i Sverige och Norden än i de övriga länderna. Sammantaget indikerar dessa data att Sveriges kommuner levererar vattentjänster till kund med låg kostnad vid en internationell jämförelse.

⁴ Typhus A är ett enfamiljshus med 150 m² våningsyta inkl. garage 15 m², tomtyta 800 m², vattenförbrukning 150 m³/år. Fastigheten är ansluten till vatten, spill- och dagvatten.

⁵ Typhus B är ett flerbostadshus som är anslutet till vatten, spill- och dagvatten. Huset har 15 lägenheter, 1000 m² våningsyta, 800 m² tomtyta, vattenförbrukning 2 000 m³/år och 2 st parallellkopplade vattenmätare q_n 2,5 m³/h.

Samtidigt ska alla jämförelser av denna typ, vare sig de är mellan kommuner i Sverige eller mellan jämförbara länder, tolkas med viss försiktighet. En internationell utblick ger dock inget som helst stöd för tesen att svenska VA-avgifter är höga. Snarare tvärtom.

Varför skiljer det mellan kommunerna?

Ett typhus A betalar år 2016 mellan 3 247 och 11 893 per år (271 och 991 kr per månad). Varför är skillnaderna mellan kommunerna så stora?

Taxor sätts i varje enskild kommun utifrån självkostnadsprincipen. Det innebär att de samlade intäkterna från taxans avgifter inte överstiger de samlade kostnaderna för de kommunala vatten och avloppstjänsterna.

Som framgår nedan beror skillnaderna i avgiftsnivå främst på olika förutsättningar vilka påverkar kostnaderna för att hantera vatten- och avlopp, t ex läge, typ av bebyggelse, avstånd, topografi, befolkningstäthet, antalet verksamhetsområden, råvattenkälla etc. Vidare spelar historiskt olika sätt att hantera investeringskostnader in.

Det förekommer ibland påståenden att spridningen i avgiftsnivå är en indikation på att vissa kommuner är mindre kostnadseffektiva. Detta är emellertid ett felaktigt resonemang. Vatten och avloppstjänster måste tillhandahållas i varje enskild kommun oavsett vilka förutsättningar som finns för att göra detta till en låg kostnad. Förutsättningarna skiljer sig här markant åt mellan olika kommuner. Kommuner med låg befolkningstäthet och stora avstånd har färre betalande per meter ledning och högre kostnader per ansluten för renings- och vattenverk. Vidare kan särskilda förhållanden som till exempel skärgård kräva dyrare lösningar. Därför är en spridning i taxenivå inte en indikation på verksamhetens kostnadseffektivitet.

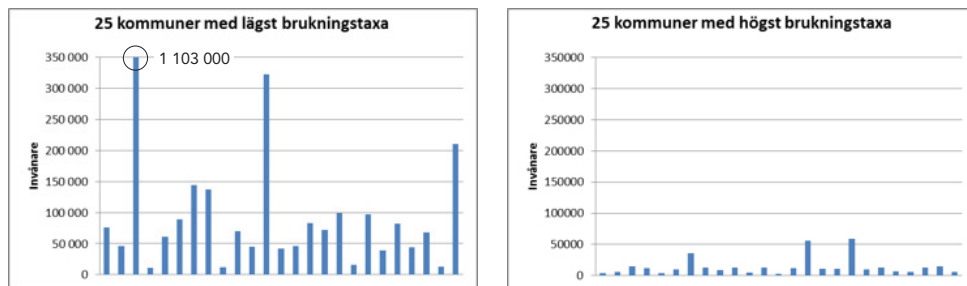
För att illustrera detta har vi analyserat förutsättningarna i de 25 kommuner med lägst brukningstaxa för en normalvilla (typhus A) jämfört med de 25 kommuner med högst brukningstaxa.

Tabell 1 Kommuner med lägst respektive högst taxa för typhus A år 2016.

25 kommuner med lägst taxa		25 kommuner med högst taxa	
Kommun	Avgift per år typhus A (kr)	Kommun	Avgift per år typhus A (kr)
Solna	3 247	Munkfors	9 225
Sundbyberg	3 249	Ockelbo	9 234
Stockholm inkl. Huddinge	3 389	Orust	9 248
Tibro	3 401	Torsby	9 272
Östersund	3 706	Storfors	9 343
Botkyrka	3 769	Gagnef	9 366
Örebro	3 849	Västervik	9 424
Helsingborg	3 863	Strömstad	9 433
Lycksele	3 894	Lessebo	9 450
Sollentuna	3 907	Öckerö	9 450
Sigtuna	3 920	Skinnskatteberg	9 549
Malmö	3 977	Osby	9 590
Upplands-Väsby	4 178	Dorotea	9 595
Lidingö	4 255	Tranemo	9 693
Haninge	4 358	Örnsköldsvik	9 696
Järfälla	4 359	Svenljunga	9 774
Gävle	4 363	Hylte	10 093
Salem	4 365	Norrtälje	10 286
Halmstad	4 375	Nordanstig	10 330
Lidköping	4 385	Lilla Edet	10 412
Kristianstad	4 407	Vansbro	10 817
Landskrona	4 413	Norberg	10 958
Täby	4 423	Tanum	11 610
Tidaholm	4 596	Tjörn	11 766
Uppsala	4 633	Högsby	11 893

- Av de kommuner med lägst taxa är ca $\frac{3}{4}$ antingen tätorter med mer än 75 000 invånare eller kranskommuner till en storstad. I denna typ av bebyggelse är det korta ledningslängder per betalande abonnent och det finns stordriftsfördelar för vattenproduktion och avloppsrening.
- Av de kommuner med högst taxa är samtliga mindre än 16 000 invånare och/eller har en skärgård. Dessa kommuner är mer glest befolkade och det krävs betydligt större ledningslängder per ansluten, dricksvatten- och avloppsreningsverk betjänar avsevärt färre personer och ibland krävs speciallösningar p g a skärgård, långa avstånd eller topografi.

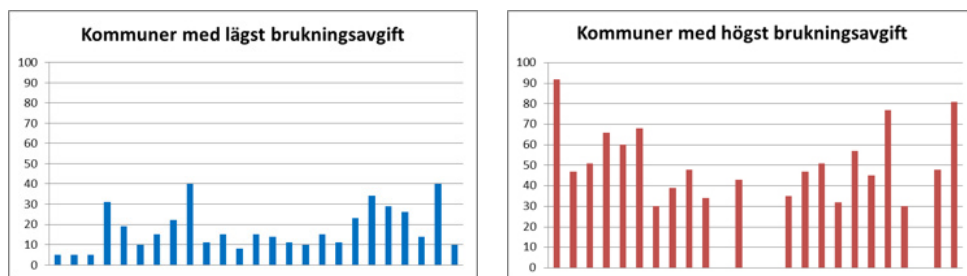
Som framgår av figur 3 är skillnaden bara vad gäller antalet invånare stor när man jämför de båda grupperna.

Figur 3 Antalet invånare i kommuner med lägst respektive högst brukningstaxa för typhus A

Bilden bekräftas när man ser till nyckeltal för infrastruktur som krävs för att tillhandahålla vatten och avlopp i kommunerna.

Som framgår av figur 4 har kommunerna med låg taxa i stor utsträckning korta ledningslängder per ansluten.⁶

Figur 4 Meter ledning per ansluten

Kostnaden för investeringar och underhåll för ledningsnät är en stor del av den totala kostnaden. Det innebär att kommuner med långa ledningslängder per betalande måste ha högre avgifter för att uppnå självfinansiering. Ibland framställs det faktum att en taxa kan vara tre gånger så hög i glesbygd som något i sig anmärkningsvärt, men då ska man komma ihåg att ledningslängderna per betalande är uppemot 30 gånger längre.

Jämför man kommunerna med högst respektive lägst taxa för typhus A vad gäller avloppsrening och dricksvattenproduktion blir mönstret tydligt även här. Över hälften av kommunerna i kategorin lägst taxa får avloppet renat och/eller dricksvattnet producerat i större anläggningar, ofta genom gemensamma regionala bolag. Detta ger förstås betydande skalfördelar och därmed lägre kostnader. De stora regionala verken finns där det finns förutsättningar för samordnad produktion, d v s i storstadsregionerna.

⁶ Alla kommuner har inte lagt in dessa uppgifter i databasen VASS, därför är det inte 25 staplar i figuren. Uppgifterna avser de av de 25 med lägst respektive med högst taxa för typhus A som har lagt in uppgiften i VASS.

Bland de mindre kommunerna med högre taxa finns även exempel på sambehandling med andra kommuner, men i mindre utsträckning och i mycket mer begränsad skala.

Nedan återfinns ett konkret exempel:

	Kranskommun till storstad	Mindre glesbygdskommun
Taxa typhus A kr/år	3 247	9 225
Invånare	74 000	3700
m vattenledning per ansluten	1,5	43,3
m spillvattenledning per ansluten	1,3	41,2
Antal anslutna/vattenverk	Regional anläggning (ca 500 000 anslutna)	2 500
Antal anslutna/avloppsreningsverk	Regional anläggning (ca 500 000 anslutna)	1 100

Kranskommunen till en storstad är rättbefolkad med korta ledningslängder per betalande och tillgången till stora regionala anläggningar. Den mindre glesbygdskommunen behöver långa ledningslängder per ansluten och små vatten- och avloppsreningsverk.

Anläggningsavgifter

Anläggningsavgiften är en engångsavgift för att ansluta sig till kommunalt VA. Anläggningsavgiftens storlek bestäms utifrån beräkningsgrunder som innebär att en fastighetsägare inte behöver betala mer än vad som motsvarar en genomsnittlig fastighetsandel av kostnaden för att ordna VA-anläggningen.

Medelvärdet för anläggningsavgiften för typhus A är 2016 ca 127 680 kr. Spridningen är dock stor, mellan 40 000 kr och 274 000 kr. Den stora spridningen beror dock inte främst på skillnader i kostnader för att ansluta fastigheter, utan i första hand hur stor andel av denna kostnad som kommunen väljer att ta genom anläggningstaxan. De allra flesta kommuner finansierar den resterande kostnaden genom att i praktiken skjuta till medel från framförallt intäkter från brukningsavgifter. Det är således de olika graderna av finansiering genom anläggningsavgifter som förklarar den stora spridningen.

Tittar man närmare på vilka kommuner som har relativt hög respektive relativt låg anläggningsavgift framträder ett tydligt mönster:

Kommuner med *jämförelsevis högre* anläggningstaxor utgörs huvudsakligen av kommuner nära storstadsområden och/eller attraktiva kust- och skärgårdsområden. Här är trycket på att ansluta sig till kommunalt VA i sk omvandlingsområden (fritidshusområden som blir helt eller delvis permanentboende) stort. Vidare är värdet på fastigheterna högt och det är lättare att ta ut anläggningsavgifter som i högre grad täcker kostnaden för anslutning.

Kommuner med *iögonfallande låga* anläggningstaxor återfinns till stor del i Norrland och mindre bruksorter. Här kan det dels handla om att man har så pass få nyanslutningar att det inte uppfattas som motiverat att höja anläggningstaxan, men också att det kan vara svårt att ta ut högre avgifter vid anslutning av lågt värderade fastigheter. Till detta kan komma politiska överväganden för kommuner som strävar mot att behålla invånarantal och vill framstå som attraktiva för boende.

Det bör återigen framhållas att valet av nivå på anläggningstaxa och därmed finansieringsgrad för att täcka anslutningskostnader är upp till varje enskild kommun. Svenskt Vatten Utveckling har finansierat ett större forskningsprojekt om anläggningsavgifter som nu är i slutfasen. Ytterligare analyser kring anläggningsavgifter presenteras i samband med denna.

Slutsatser

Sverige har internationellt sett låga avgifter för vatten och avlopp. Det finns två former av underfinansiering i de kommunala taxorna: dels kommuner (15 %) som inte har full kostnadstäckning genom taxan, dels det faktum att avgifterna på grund av tidigare finansiering genom statliga bidrag och snabba avskrivningar inte motsvarar den egentliga kostnaden för nödvändig infrastruktur för vatten och avlopp.

Samtidigt behöver investeringarna öka för att upprätthålla anläggningarnas status, möta nya krav och anpassa för klimatförändringarna. När nya investeringar görs kommer den procentuella skillnaden i kostnad bli märkbar eftersom brukarna idag inte betalar fullt ut för värdet av de anläggningstillgångar man nyttjar.

Årets taxestatistik visar dock att den procentuella årliga ökningen av brukningstaxorna är mindre än den varit på 10 år. Allt fler kommuner (44 %) lämnar sin taxa oförändrad eller till och med sänker avgifterna. Till en del kan årets låga ökning förklaras av ränteläget, men taxeökningarna de senaste åren är generellt sett låga i förhållande till nödvändiga investeringar.

Varför motsvarar då inte höjningarna behoven?

En del av förklaringen handlar om organisation. För att höja investeringstakten krävs VA-organisationer med tillräcklig kapacitet för långsiktig planering och genomförande av investeringsprojekt. I många kommuner kommer det att kräva förstärkta organisationer. Det har visat sig att när större och kraftfullare organisationer bildas (till exempel genom att fler kommuner samverkar i ett bolag eller kommunalförbund) så stiger många gånger taxorna. Inte på grund av minskande effektivitet, tvärtom, utan för att den starkare organisationen kan ta tag i investeringar man tidigare inte mäktat med.

Den andra förklaringen är politisk och medial. Det finns intresseorganisationer som regelmässigt hävdar att VA-taxorna är för höga i Sverige. Som utgångspunkt har man då endast den procentuella årliga höjningen, utan någon som helst analys av hur föregående års taxenivå var i förhållande till verkliga behov eller historiska förklaringar till de låga avgifterna. Vidare drivs ofta tesen att skillnaderna i taxenivånivåer mellan kommuner är orimliga, utan någon reflektion över skilda förutsättningar. Utgångspunkten är att taxorna inte bör höjas mer än konsumentprisindex och att skillnaderna mellan kommunerna inte kan motiveras. Konsumentprisindex är dock en orimlig måttstock för taxeförändringar. När ny infrastruktur ersätter avskrivna tillgångar, kraven höjs och organisationerna behöver stärkas upp så följer ju inget av detta ett index. Index för generella kostnadsökningar läggs snarare på utöver dessa ökningarna. Vad gäller skillnader i taxenivå mellan kommuner är de som framgår av denna PM motiverade av skilda förutsättningar.

Den organisatoriska utmaningen och mediala bilden samverkar även för att hämma en utveckling mot hållbar finansiering av nödvändiga investeringar. Så länge de kommunala organisationerna inte är tillräckligt starka för att ta fram analyser och åtgärdsplaner för investeringar kommer den mediala bilden kring skillnader mellan kommuner och betoningen av procentuella ökningarna få stort genomslag eftersom det saknas en klar bild av verkliga lokala behov.

Ökande krav och ett stort förnyelsebehov kommer att kräva allt större investeringar. När avskrivna tillgångar ersätts med lånefinansierade blir den procentuella ökningen i kostnad märkbar och räntekänsligheten ökar. Sammantaget kommer dessa faktorer leda till markant ökande kostnader och taxor framöver. Taxehöjningar är dock naturligtvis inte ett självändamål; målet är långsiktigt hållbara vatten- och avloppstjänster av god kvalitet, levererade kostnadseffektivt med en ekonomi i balans.

Ju längre nödvändiga förändringar och investeringar dröjer, desto brantare blir backen mot full kostnadstäckning för hållbara vatten- och avloppstjänster.

Svenskt Vattens skrifter beställs via:

www.svenskvatten.se

Svenskt Vattens distribution

Box 262

591 23 Motala

© Svenskt Vatten AB

ISSN nr 1651-6893

2016-06

Box 14057, 167 14 Bromma

Tel 08 506 002 00

Fax 08 506 002 10

E-post svenskvatten@svenskvatten.se

www.svenskvatten.se